

≡ DAGENS EKKO)))

— Du far, ingen i klassen vil leke med Else, sa familiens yngste ved midt-dagsbordet.

— Hvorfor ikke det?

— Faren hennes var nazist, så. Når vi står i ring så er det ingen som vil holde henne i hånden.

— Hva gjør du da?

— Jeg holder henne i hånden, jeg.

Det gjør da vel ikke noe, far. Og jeg leker med henne, også. For hun er snill. Og hun kan ikke noe for at faren hennes var nazist, kan hun vel?

Siden hun går i klasse med familiens yngste kan vel den omtalte

Else ikke være stort over 8 år og jeg kan sannsynligvis uten skrupler svare at, nei, Else kan ikke noe for det hele. Hun var 2 år da krigen begynte.

Og nu vil altså ikke klassen leke med henne. Tankene blir opptatt med dette problemet og jeg hører bare med et halvt øre fortsettelsen: — Elsea far døde da freden kom, han fikk så vondt i hjertet at han ikke kunne leve mere, sa Else.

Og jeg kan heller ikke konsentrere meg om det neste:

— Elsea far ble ikke nazist for å være slem, han ble det bare for at ikke tyskerne skulle få så meget å si, sa Else.

Den versjonen kan jeg. Det er ikke Elsea far som interesserer meg. Han rodde seg frivillig og med åpne øyne ut i sin skjebne og har tatt konsekvensen. Dermed er vi ferdig med ham.

Men Else. Hun skal leve videre. Og det kan vel ikke være nødvendig å la den naturlige forakt vi alle føler for de som sviktet, gå ut over alle de tusener av små Elser som var to år eller der omkring da forræderiet ble begått. Alle disse små må få en real start i livet — det er for meg et meget viktigere pro-

blem å ordne det enn å sørge for at forræderne selv får sin plass i solen i det øyeblikk fengslets dører atter åpner seg for dem. De som gråtkvalt gir uttrykk for sin bekymring på det punkt, burde heller hjelpe til å løfte byrdene vekk av skuldrene på de små og uskyldige etterkommere.

Jeg vil for ordens skyld gjøre oppmerksom på at jeg ikke i samme klasse regner de 15—16 årige hirdlømmier som var store nok til å finne på fantestreker, rive luer av småbarn, drive angivervirksomhet, o. l. De kan silkefronten ta seg av.

Men vi må også være oppmerksom på at noen av de farligste motstandere vi får hvis vi for alvor vil forsøke å redde de yngste og minste og uskyldigste — det er de nazistiske foreldre selv! I mange tilfelle. Her er et som hendte en av mine kolleger:

Han hadde vært ute for å hente sin lille datter og i heisen opp fulgte det med to små piker, den eldste 5—6 år. Han kjente dem, de var døtre av et riktig hardkokt nazi-ektepar som fremdeles bor i gården. Da de to små skulle gå av i sin etasje, sa den eldste plutselig:

— Er jeg nazist?

Min kollega sa straks:

— Langifra, du kan skjønne du er ikke det.

Og hans lille datter sa trøstende og moderlig:

— Nei, da, du er ikke nazist.

Den lilla sto litt — forundret, forvirret. Så sa hun:

— Det sier far og mor.

Og så sprang hun inn til seg selv.

Der har vi altså to foreldre som hamrer inn i sine små barn: — Husk at du er nazist, du er nazist, du er nazist!

De vet at det vil føre henne på kant med alle de andre barna. Men det er vel det de vil — de vil ha henne i et kampforhold til sine omgivelser. Jo, det er sæd å så i et lite barnesinn!

Eddie.

Nazisters
barn
og
foreldrene
deres.

Tulle!